

Debattinlägg

Med bestörtning läste jag Jonas Bjurströms plumpa påhopp på nutida konstmusik i Svenska Dagbladet 21/2. Bjurström oroar sig för att musikers hälsa undergrävs genom kontakten med ny konstmusik. Omtanken om oss yrkesutövande musiker är visserligen behjärtansvärd men problemet är att det knappast är många musiker som förstår vad han syftar på. Jag kan intyga att jag inte på något sätt kan känna igen mig i den verklighet som Bjurström beskriver och att jag inte mår dåligt alls - trots daglig kontakt med "extrem modern konstmusik".

I artikeln påstås att "musikernas mardröm [är] att de inte har något val" - de måste helt enkelt utföra denna "onjutbara musik" av ekonomiska skäl. Sanningen är den att både jag och alla musiker jag känner som spelar nutida musik gör det för att vi upplever det som lustfyllt. Långt vanligare är att man försörjer sig på att spela den traditionella konsertrepertoaren och sedan ägnar sin fritid åt att (oftast oavlönat) samarbeta med tonsättare och studera in ny repertoar. Som seriös musiker strävar man mot att ständigt utvecklas och har man en gång bemästrat standardrepertoaren så är det naturligt att man vill söka sig vidare och prova på nya uttrycksätt.

Bjurström hävdar även att enbart de bästa musikerna har möjlighet att uteslutande ägna sig åt gammal musik och att de övriga "...måste tacka ja till olika engagemang med extrem modern konstmusik." Detta är också rent nys. En lista över vår tids främsta musiker som Rostropovitj, Mutter, Kremer m fl visar att de mer än gärna tackar nej till engagemang som solister i diverse Tjajkovskij-konserter för att spendera tid och pengar på att samarbeta med nutida tonsättare.

Bjurström påstår dessutom att alla vi konsumenter av nutida konstmusik bara gör oss till, håller masken och ljuger när vi säger oss gilla det vi hör. Det är ju helt befängt att man skulle kasta ut tio tusentals kronor på skivor, noter och konsertbesök om man egentligen hatar det man hör. Detta uttalande är rent oförsämt!

Artikeln blir riktigt pinsam när Bjurström gång på gång visar att han saknar de mest rudimentära kunskaper i musik. Han påstår att under 1900-talet "...experimenterade sig den moderna konstmusiken bort från bärande bjälkar som melodi, klang och rytm." Detta är, som alla säkert förstår, rena dumheter. Förutom kompositioner som Cages 4' 33 som enbart består av tystnad så existerar inte musik utan klang. Alla förhållanden mellan två eller fler toner (eller ljud) kan dessutom beskrivas som melodi och rytm.

Jag borde egentligen inte bemöda mig om att bemöta ett sådant sammelsurium av direkta felaktigheter som Bjurströms artikel utgör men jag blir mörkrädd när jag tänker på den skada och de fördomar som dylika artiklar kan åstadkomma hos den lyssnare som ännu inte fått tillfälle att tränga in i det underbara och färgstarka universum som vår tids musik utgör. Alla människor har naturligtvis rätt att tycka illa om en viss sorts musik, men det som upprör mig är att Bjurström utger sig för att tala i mitt namn och att han upphöjer sina egna åsikter till fakta.

Mårten Falk

Musiker och musikälskare